Незамітно прийшла весна,
незамітно й минула,
замовк у лузі соловій,
зозуля мов не кула.

І що було розвилось в цвіт —
се овочем вже стало;
що мало вирости — зросло
і дозріва помалу.

І дивний та важкий спокій
настав в природі всюди;
за труди на жнива всі ждуть,
серпи готовлять люди.

Спокій... Лиш я тужу за чимсь,
нема мені спокою;
мабуть, чи то не жаль мені
за бувшою весною.

Вернися, весно! Для утіх,
для щастя дня не страчу!
Дарма! Коли я затужив,
як вже тебе не бачу?..

1887